

In 'Asteroid City' nodigt Wes Anderson het onbeheersbare uit in zijn strak geregisseerde universum

Tom Hanks in 'Asteroid City'.Beeld Photo News

Met *Asteroid City* heeft Wes Anderson zijn meest persoonlijke, maar ook zijn meest experimentele film in jaren gemaakt. Toch blijft hij de kijker op een veilige afstand houden.

LIEVEN TRIO

Onze voorspelling: *Asteroid City* zal niet uitgroeien tot Wes Andersons meest geliefde film, maar misschien wel tot zijn meest bediscussieerde. Dat heeft veel te maken met de onverwachte, tamelijk verbijsterende wending die het verhaal ergens halverwege neemt, en die de regisseur van *The Grand Budapest Hotel* voor het eerst richting sciencefiction duwt.

Op dat moment hebben we al uitgebreid kennis gemaakt met vijf jonge genieën die in het jaar 1955 naar het woestijnstadje Asteroid City afzakken voor een bijeenkomst voor Junior Stargazers en Space Cadets. Terwijl de bollebozen wonderbaarlijke uitvindingen uitwisselen, raken ook hun ouders als verdwaalde hemellichamen in elkaars gravitatieveld. Vooral tussen de rouwende oorlogsfotograaf Augie Steenbeck (Jason Schwartzman) en filmdiva Midge Campbell (Scarlett Johansson), die in de woestijnbungalow naast de zijne logeert, is er aantrekking.

Wat niet betekent dat *Asteroid City* enkel hun verhaal is: Anderson stouwt de film vol met kleurrijke personages die - ook al worden ze vertolkt door wereldsterren als Tom Hanks, Tilda Swinton of Steve Carell - nauwelijks enkele minuten schermtijd krijgen. En om de zaken nog

wat ingewikkelder te maken, verpakt Anderson zijn verhaal in een feuilletee van meta-vertelniveaus.

DE TEUGELS VIEREN

Maar midden in de film zit dus een opvallende wending die vrij letterlijk uit de lucht komt vallen, en de hele film op zijn kop zet. De toon wordt daarna cryptischer, abstracter, experimenteler. Andersons kenmerkende, symmetrische esthetiek is altijd een poging geweest om de chaos van het leven te ordenen in overzichtelijke taferelen, en de complexe gevoelens die bij het mens-zijn horen, te bezweren. Zonder die verzorgde stijl af te zweren, lijkt Anderson in de tweede helft van *Asteroid City* toch de teugels te vieren. Hij nodigt het onkenbare, het onbeheersbare uit in zijn strak geregisseerde universum. Turend naar de eindeloze sterrenhemel probeert hij het mysterie van het aardse leven te omarmen.

Op een manier voelt *Asteroid City* als Andersons meest persoonlijke film sinds lang. Al blijft hij mechanismen inbouwen die afstand scheppen. Op den duur begonnen wij te verlangen naar een wat minder collectief, meer op individuen gefocust narratief om de gevoelens die hier en daar doorschemeren echt tastbaar te maken.

‘Asteroid City’ speelt vanaf 14 juni in de Belgische bioscopen.